

Мони. (Цѣлува го дълго и, като го издига предъ себе си, ед ва продумва презъ сълзи.) Само за тебе, моедете... Само за тебе азъ ще дамъ ключа.

Мирчо грабва ключа и изтичва на вѣнъ-
Мълчание.

Мони е застаналъ гърбомъ и чака за-
дъханъ XI

Влизатъ Лена и Захарина.

Захарина, прегърнала Мирча, е сгушила глава до неговата, не погледва никого.

Мирчо, като стѣпва на земята, държи ржката на майка си, сякашъ, да я задържи да не излѣзе.

Захарина усѣща, че ѝ се подкосяватъ краката и сѣда, повторъ прегърнала детето и го обсива съ цѣлувки.

Дълго мълчание.

Мони. (Суровъ но разколебанъ) Защо додохте сега!... Азъ нѣмамъ повече нерви за кжсане. Или намирате, че ми бѣше малко днешното терзание?

Захарина съ последни усилия, скача; приближава се къмъ Мони.

Мони протѣга ржце да я отблъсне.

Мирчо отива и се хваща о полата на майка си, засталалъ между двамата.

Мълчание.

Мони. Секо, Секо?

XII

Влиза слугинята.